

opgelost in water of vermengd met lokaas. Het is doeltreffender het middel op vele plaatsen te leggen dan op slechts enkele in een grote hoeveelheid. Het verdient de voorkeur 1080 opgelost in water te gebruiken, daar lokaas bereid met het middel veel duurder is. 24 uur nadat het vergif is neergezet in papieren kopjes wordt het schip nauwkeurig onderzocht op dode ratten; soms sterven de dieren al slechts enkele meters verwijderd van het kopje. J. H. HUGHES deelt in zijn rapport mede, dat 96 schepen met 1080 zijn behandeld, 85.5 pCt. der ratten gingen dood. Blauwzuurgas doodde 99.2 pCt. der ratten.

Voordelen van 1080 zijn de eenvoudigheid der toepassing, het gemakkelijk vinden der ratten, de mogelijkheid dat de bemanning aan boord blijft, het gebruik ook op open dekken, reddingboten enz. Een nadeel is dat niet alle ratten dood gaan en dat de oplossing bevriest bij koud weer. Het middel is ook voor andere dieren zeer giftig, rechtstreeks en middellijk door het opeten van vergiftigde ratten, en theoretisch ook voor de mens. In graad van toxiciteit komt het onmiddellijk na arsenicum. Daar de stof zeer goed oplosbaar is in water, kan het door regen of anderszins uit het lokaas worden gespoeld en dan voedselproducten of andere voorraden vergiftigen. Het is een wit poeder, dat gemakkelijk voor bloem kan worden gehouden.

Er is nog geen specifieke behandeling voor 1080-vergiftiging bekend; de werking op het hart is gewoonlijk de doodsoorzaak (*Abstracts of world medicine*, dl. 3, No. 1, 1948).

E. SLUITER

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zo nodig enige bekorting aan te brengen

★

OTITIS EXTERNA DIFFUSA

Naar aanleiding van het artikel van dr. K. A. ROMBACH, over otitis externa diffusa (dit *Tijdschrift*, 8 November 1947) zou ik gaarne het volgende willen opmerken:

Otitis externa diffusa heb ik in Nederland gedurende de oorlogsjaren zelden waargenomen. Hier in Indië zien wij deze vorm van otitis dikwijls. Ik behandel de aandoening op de wijze als door dr. ROMBACH genoemd. Na enige weken is het oor dan genezen.

Driemaal heb ik een acuut verlopend geval waargenomen. De chronische otitis externa komt veel voor, de acute zelden. De drie genoemde gevallen verliepen practisch op dezelfde wijze: de patiënt zocht hulp voor een bij aanraking gevoelig oor. Bij onderzoek bleek, dat de uitwendige gehoorgang gezwollen en fel roodgekleurd was. Er werd mucopurulent vocht afgescheiden. Het trommelvlies kon gedeeltelijk nog worden waargenomen. Dit bleek er normaal uit te zien. Neus en keel toonden geen afwijkingen. De therapie bestond uit het brengen van een gaasje, gedrenkt in liq. BUROWI, in het oor. De volgende dag bleek de toestand verontrustend. De gehele oorschelp was rood en gezwollen en zeer pijnlijk bij aanraking. Zelfs bestond er oedeem van de huid achter het oor. Nu werd een lap gaas, gedrenkt in liq. BUROWI, op het oor gelegd, waarop watten en daaroverheen een verband om het hoofd. Bedrust werd voorgeschreven en het gebruik van 2 sulfathiasoltabletten om de 4 uur. Na 24 uur waren zwelling en pijn aanzienlijk verminderd. Nog een dag werd dezelfde therapie voortgezet, waarna de zwelling van oorschelp en huid achter het oor verdwenen was. De zwelling van de uitwendige gehoorgang was ook verminderd, zodat het nu mogelijk was een gaasje, gedrenkt in liq. BUROWI, in het oor te plaatsen. Het trommelvlies was nog niet zichtbaar. De sulfathiasolkuur werd gestaakt. Verder werd alleen iedere dag een gaasje, gedrenkt in liq. BUROWI, in het oor gebracht. Na 2 à 3 dagen was de otitis externa enezen en het trommelvlies zichtbaar, dat er normaal uitzag.

Welke microorganismes in het spel zijn geweest, is onbekend. Als een der meest voorkomende oorzaken wordt inderdaad het zwemmen beschouwd. Nu komt otitis externa ook veel voor bij mensen, die helemaal niet zwemmen. In Indië baadt men zich ten minste tweemaal per dag, het zogenaamde mandiën. Hierbij wordt een emmertje water boven het hoofd uitgegoten. Ongetwijfeld komt er dus steeds wat water in het oor. Het leidingwater in Batavia heeft een hoog chloorgehalte. Het zou mogelijk kunnen zijn, dat het chloor prikkelend op de tere bekleding der uitwendige gehoorgang werkt en deze aldus praedisponceert voor het binnendringen van microorganismes.

Batavia, 1 Februari 1948

J. W. BOTTERMAN

**DRINGENDE OPROEP NAMENS DE RUBEOLA-WERKGROEP
VAN HET INSTITUUT VOOR PRAEVENTIEVE GENEESKUNDE,
IN OVERLEG MET DE GENEESKUNDIGE HOOFDINSPECTIE
DER VOLKSGEZONDHEID**

Hoewel er op het ogenblik geen uitgebreide epidemieën van rode hond in ons land zijn, komen er toch telkens geïsoleerde gevallen voor die misschien op het begin van een nieuwe voorjaarsepidemie wijzen.

Bij ons enquête-onderzoek zijn ons tot nu toe meer dan 60 gevallen bekend geworden van aangeboren afwijkingen, veroorzaakt door rode hond, door de a.s. moeder doorstaan binnen de eerste 3 à 4 maanden van de zwangerschap. De epidemie in het voorjaar van 1947 veroorzaakte in een kleine plaats van circa 20.000 inwoners reeds in ten minste 4 gevallen afwijkingen bij het kind.

Op grond van de ervaringen, bij de toediening van mazelenreconvalescentenserum verkregen, is de enige, ons ter beschikking staande methode te trachten de gravida, die zelf nog geen rubeola gehad heeft, doch gevaar heeft gelopen er mee besmet te zijn, tegen de gevreesde ziekte te behoeden, door haar in te spuiten met 50 à 60 cm³ reconvalescentenserum of -plasma.

De voorraad reconvalescentenbloed is echter geheel uitgeput! Wij vragen daarom dringend de medewerking der artsen om bij hun reconvalescenten, 10 à 14 dagen na het verdwijnen van het exantheem, een hoeveelheid bloed af te (laten) nemen — bij kinderen tot 12 jaar ten hoogste 100 cm³; bij volwassenen 250 tot 500 cm³ — en dit bloed beschikbaar te stellen voor serum- (of plasma-)bereiding.

Het is daarbij nodig dat de diagnose rubeola zoveel mogelijk met zekerheid wordt gesteld, daar het zeer kostbare en moeilijk te verkrijgen prophylacticum anders nutteloos zou worden gebruikt. Wij verzoeken de artsen daarom een uitstrijkpraeparaat te maken van het bloed van de rubeolapatiënt en dit praeparaat na te kijken of te laten nakijken op plasmacellen. Pas indien, naast de bekende klinische verschijnselen, plasmacellen gevonden zijn, is de diagnose rubeola verantwoord. Het bloedbeeld is het duidelijkst op de 3e of 4e dag van het exantheem.

Organisatie:

1) Verzamelen van het reconvalescentenbloed:

Indien de arts zijn patiënt kan overhalen, zich beschikbaar te stellen voor het afnemen van bloed, en hij de venapunctie zelf wil verrichten, kan hij steriel glaswerk en verzendmateriaal aanvragen bij het Rijks-Instituut voor de Volksgezondheid, Sterrenbosch 1, Utrecht.

Indien de arts de venapunctie niet zelf wil verrichten, kan hij zich wenden tot de medische leider van de Bloedtransfusiedienst van het Nederlandsche Roode Kruis in zijn rayon, aan wie bij rondschrijven verzocht is, zijn medewerking bij de beoordeling van de bloeduitstrijkpraeparaten op plasmacellen, en bij het afnemen van reconvalescentenbloed te willen verlenen.

In de hieronder genoemde steden, die als centra dienen, is deze bereiding reeds lang geregeld; de volgende voorzieningen blijven voorlopig van kracht: